

HARRY POTTER

A METODY RACIONALITY

Eliezer Yudkowsky

Contents

<i>Nově vzniká i #HPaMR jako audiokniha. ....</i>	2
---	---

Toto je kapitola ze 4. knihy fanfiction Harry Potter a Metody racionality. Tato kniha už je k dispozici celá a stejně jako předchozí knihy ji můžete stáhnout na <https://archetypal.cz/HPaMR>. Seznam samostatných kapitol 4. knihy je [tady](#).

Momentálně vychází pátá kniha, seznam přeložených kapitol je na stránce <https://archetypal.cz/2021/hpamr-kniha-pata/>.

Jestli se vám [#HPaMR](#) líbí, budeme vděční za sdílení! Kniha i překlad jsou výtvorem nadšení a musí být k dispozici zdarma. Všechny ochranné známky náleží J. K. Rowlingové.

[Nově vzniká i #HPaMR jako audiokniha.](#)

Na stupňovitých půlkruzích z tmavého kamene se zvedá moře rukou.

Lordové a ladies Starostolce ve švestkově zbarvených hábitech s našitým stříbrným ‚S‘ káravými pohledy shlíželi na mladou dívku, chvějící se v řetězech. Jestliže se tím v nějakém konkrétním etickém systému zatratili, bylo zřejmé, že se díky tomu považují za lepší lidi.

Harrymu se v hrudi chvěl dech. Jeho temná stránka se objevila s plánem – a pak se zase vytratila pryč, protože promluvit příliš chladně by nebylo Hermioně ku prospěchu,

což si napůl chladný Harry tak docela neuvědomil...

„Návrh přijat,“ pronesla zapisovatelka, když bylo dosčítáno, a zvednuté ruce opět klesly. „Starostolec přiznává rodu Malfoyů krevní dluh Hermiony Grangerové za pokus o vraždu jediného potomka a ukončení dědičné linie.“

Lucius Malfoy se usmíval s temným zadostiučiněním. „A teď,“ pronesl kouzelník s bílou hřívou, „navrhuji, aby svůj dluh zaplatila –“

Harry pod lavicí zatnul pěsti a vykřikl: „Dluhem rodu Malfoyů vůči rodu Potterů!“

„Ticho!“ utrhla se žena s přílišnou vrstvou růžového makeupu vedle ministra Popletala. „Už jste se tu navyrušoval dost! Bystrozoři, vyvedte ho!“

„Počkat,“ řekla Augusta Longbottomová z nejvyšších míst. „O jaký dluh jde?“

Luciusova ruka na jeho holi zbělela. „Rod Malfoyů vám nic nedluží!“

Nebyla to úplně nejjistější naděje, byla založená na jediném novinovém článku od ženy, které přičarovali falešné vzpomínky, ale Rita Holoubková si myslela, že je důvěryhodné si myslet, že pan Weasley prý Jamesi Potterovi dlužil, protože...

„Překvapuje mě, že jste zapomněl,“ řekl Harry vyrovnaně. „Určitě to bylo kruté a bolestivé životní období, muset pod vlivem kletby Imperius pracovat pro Toho-jenž-nesmí-být-jmenován, dokud jste z kletby nebyl uvolněn úsilím rodu Potterů. Mou matkou, Lily Potterovou, která kvůli tomu

zemřela, a mým otcem, Jamesem Potterem, který kvůli tomu zemřel, a samozřejmě mnou.”

V nejstarší síni se rozhostilo krátké ticho.

„To je vskutku výborný postřeh, pane Pottere,” řekla stará čarodějka, kterou nazývali madam Bonesová. „Také mne trochu překvapuje, že by lord Malfoy mohl na tak významnou událost zapomenout. Musel to pro něj být nesmírně šťastný den.”

„Ano,” řekla Augusta Longbottomová. „Musel být úplně šťastím bez sebe.”

Madam Bonesová přikyvovala. „Rod Malfoyů nemůže tento dluh popřít – nebo by nám snad lord Malfoy chtěl přiznat, že si věci nevybavil správně? To by mě po profesionální stránce docela zajímalo. Pořád se snažíme vylepšovat naši představu o oněch temných dnech.”

Ruce Luciuse Malfoye uchopily stříbrnou hlavici hole ve tvaru hada, jako by se s ní chystal udeřit, uvolnit síly, které by snad mohla zadržovat –

Pak se zdálo, že se lord Malfoy uvolnil, a po tváři mu přeletěl chladný úsměv. „Samozřejmě,” řekl s klidem. „Přiznávám, že jsem tomu hned neporozuměl, ale to dítě má pravdu. Jen nemyslím, že by se tyto dva dluhy mohly navzájem vyrušit, konec konců rod Potterů se snažil zachránit jen sám sebe –”

„Není tomu tak,” řekl Brumbál shora.

„– a proto,” pokračoval Lucius Malfoy, „pro splacení krevního dluhu vůči mému synovi požaduji také finanční

vyrovnání. I takový je zákon.”

Harry pocítil zvláštní vnitřní tik. To v tom novinovém článku taky bylo, pan Weasley požadoval dodatečných deset tisíc galeonů –

„Kolik?” řekl Chlapec-který-přežil.

Lucius pořád měl ten stejný chladný úsměv. „Jedno sto tisíc galeonů. Pokud ve svém trezoru tolik nemáte, počítám, že na zbytek budu muset vzít zavděk směnkou.”

Na Brumbálově straně síně se zvednuly protesty, i některé švestkově zbarvené hábity kolem středu vypadaly šokovaně.

„Dáme o tom hlasovat Starostolec?” řekl Lucius Malfoy. „Myslím, že jen málokdo chce vidět tu malou vražedkyni uniknout. Zvedněte ruku aby dluh byl splacen dodatečnou kompenzací sto tisíc galeonů!”

Zapisovatelka začala sčítat, ale i toto hlasování bylo jednoznačné.

Harry tam stál a zhluboka dýchal.

O tomhle doufám nemusíme ani přemýšlet, řekl Harryho vnitřní Nebelvír výhrůžně.

Je to obří nákup, podotkl Havraspár. Měli bychom přemýšlením strávit spoustu času.

Nemělo by to být složité. *Nemělo by.* Dva miliony liber byly jen peníze, a peníze neměly jinou cenu než cenu věcí, které se za ně daly pořídit...

Bylo zvláštní, jak silné psychologické pouto jste mohli mít k něčemu, co byly ‚jen peníze‘, a jak bolestivé bylo představit si ztrátu bankovního sejfu plného zlata, který byste si ještě před rokem nedokázali ani představit.

Kimball Kinnison by neváhal, řekl Nebelvír. Fakt. Jako - okamžitě by věděl. Co jsi to vlastně za hrdinu? Štveš mě už jen tím, že o tom musíš přemýšlet dýl než 50 milisekund.

Tohle je skutečný život, řekl Havraspár. Přijít o všechny peníze je mnohem bolestivější pro lidi ve skutečném životě než v hrdinských knihách.

Cože? dožadoval se Nebelvír. Na čí straně ty jsi?

Nechtěl jsem tím obhajovat nějakou konkrétní odpověď, řekl Havraspár, říkám to jen proto, že to je pravda.

Mohlo by sto tisíc galeonů být použito na záchranu více než jednoho života, kdyby byly použity jinak? řekl Zmijozel. Čekají nás výzkumy, bitvy, mít 40 000 galeonů anebo mít 60 000 galeonů dluh je velký rozdíl -

Tak prostě použijeme jeden z těch našich figlů na rychlé získávání peněz a vyděláme si to zpátky, řekl Mrzimor.

Není jisté, že něco z toho bude fungovat, řekl Zmijozel, a spousta z nich vyžaduje hotovost do začátku -

Za sebe, řekl Nebelvír, hlasuji, že bychom měli zachránit Hermionu, a potom si spolu počkat a zabít vnitřního Zmijozela.

Hlas zapisovatelky ohlásil, že součet byl zapsán a hlasování prošlo...

Harryho rty se otevřely.

„Přijímám vaši nabídku,“ řekly Harryho rty bez váhání, aniž by uvnitř došel k nějakému rozhodnutí, jako by ta vnitřní debata byla jen klam a iluze a skutečný majitel hlasu na ni vůbec nedal.

Lucius Malfoy přišel o masku klidu, oči se mu rozšířily a zíral na Harryho v prostém a neskrývaném úžasu. Jeho ústa se trochu otevřela ale nic neříkal, a pokud vydával nějaké zvláštní zvuky, nešlo je slyšet, protože z celého Starostolec naráz zazněl nádech –

Ťuknutí kamene dav utišilo.

„Ne,“ řekl Brumbálův hlas.

Harryho hlava se otočila, aby mohl upřít pohled na staříčkého kouzelníka.

Brumbálův obličej byl bledý, stříbrný vous se mu viditelně chvěl, a vypadal, jako by se právě chystal podlehnout nějaké smrtelné nemoci. „Já – je mi líto, Harry, tato volba není na tobě – jsem pořád správcem tvého jmění.“

„Cože?“ řekl Harry, příliš šokovaný na to, aby dal dohromady lepší odpověď.

“Nemohu tě nechat dlužit Luciusi Malfoyovi, Harry! Nemohu! Nevíš- nechápeš, že –”

ZEMŘI.

Harry nevěděl, která jeho část to pronesla, ale se vším tím vztekem a zuřivostí, která jím proučila, to klidně mohlo být jednomyslné hlasování. Na okamžik myslel, že pouhá síla

jeho vzteku by mohla magicky oživnout a vyletět výpadem proti řediteli, kterého by odhodila mrtvého z pódia -

Ale i když ten mentální hlas zazněl, starý čaroděj tam pořád stál a zíral na Harryho s dlouho tmavou hůlkou v pravé ruce a krátkou černou tyčkou v levé.

A Harryho oči také zaletěly na rudozlatého ptáka, který se svými pařáty držel na rameni Brumbálova černého hábitu a byl tichý ve chvíli, kdy by žádný fénix potichu být neměl. „Fawkesi,“ řekl Harry, a vlastní hlas mu samotnému zněl podivně, „můžeš na něj prosím za mě zakřičet?“

Ale ohnivý pták na rameni starého čaroděje nezakřičel. Možná Starostolec vyžadoval, aby na tvora bylo zakouzleno ticho, protože jinak by tu nejspíš křičel pořád. Ale Fawkes svého pána udeřil zlatým křídlem přes hlavu.

„Nemůžu, Harry!“ řekl starý čaroděj, a v jeho hlase byla agónie jasně zřetelná. „Dělám, co dělat musím!“

A Harry v tu chvíli, při pohledu na rudozlatého ptáka, věděl, co musí udělat on. To řešení mu mělo být zřejmé od začátku.

„Pak i já budu dělat, co musím,“ řekl Harry vzhůru k Brumbálovi, jako by spolu v celé síni stáli sami. „Uvědomujete si to, že?“

Starý čaroděj zakroutil rozechvělou hlavou. „Až budeš starší, budeš to vidět jinak -“

„O tom nemluví,“ řekl Harry, a vlastní hlas zněl jeho uším podivně. „Mluví o tom, že za žádných okolností nedovolím, aby Hermionu Grangerovou pojídali mozkomoři.“

Tečka. Bez ohledu na to, co říká nějaký zákon, a bez ohledu na to, co budu muset udělat, abych tomu zabránil. Musím vám to dál vysvětlovat?"

Zvláštní mužský hlas promluvil odněkud z dále: „Tu dívku musí odvést přímo do Azkabanu, a dejte ji zvlášť pečlivě hlídat.“

Harry čekal a zíral na starého čaroděje, než znovu promluvil. „Dostanu se do Azkabanu,“ řekl Harry starému čarodějovi, jako by na celém světě byli sami, „ještě než tam Hermionu stihnou dopravit, a začnu luskat prsty. Možná mě to bude stát život, ale než se tam dostane, nebude už žádný Azkaban existovat.“

Někteří členové Starostolce se s překvapením nadechli.

Pak se jich spousta začala smát.

„Jak by ses tam vůbec dostal, chlapečku?“ ozval se někdo z těch, kteří se smáli.

„Mám své způsoby,“ řekl chlapcův vzdálený hlas. Harry bez ustání sledoval Brumbála, starého kouzelníka, který na něj šokovaně zíral. Harry se nedíval přímo na Fawkese, aby nevyzradil svůj plán, ale v mysli byl připraven povolat fénixe, aby jej přenesl, byl připraven naplnit svou mysl světlem a hněvem, vší svou silou povolat ohnivého ptáka, musel by to udělat bez váhání, kdyby Brumbál namířil hůlku

-

„Skutečně bys to udělal?“ řekl starý čaroděj Harrymu, jako by spolu byli sami.

Místnost opět utichla jak všichni šokovaně hleděli na

Nejvyššího divotvůrce Starostolce, který se zdál brát tu bláznivou výhrůžku naprosto vážně.

Oči starého čaroděje se upíraly na Harryho. „Riskoval bys všechno – všecičko – jen kvůli ní?“

„Ano,“ odpověděl Harry.

To ale není správná odpověď, vždyť to víš, řekl Zmijozel. Vážně.

Ale je to pravdivá odpověď.

„Nedostaneš rozum?“ řekl starý čaroděj.

„Očividně ne,“ odvětil Harry.

Jejich pohledy zůstávaly zapřeny do sebe.

„Je to hrozné bláznovství,“ řekl starý čaroděj.

„Jsem si toho vědom,“ odpověděl hrdina. „A teď se mi uklidte z cesty.“

V prastarých modrých očích se zalesklo zvláštní světlo. „Jak si přeješ, Harry Pottere, ale měl bys vědět, že tímto to ještě neskončilo.“

Zbytek světa znovu vstoupil do existence.

„Stahuji svoji námitku,“ řekl starý čaroděj, „Harry Potter může konat, jak si přeje.“ Starostolec šokem vybuchl, aby následně byl utišen posledním ťuknutím kamenné tyčky.

Harry otočil hlavu zpět, aby se podíval na lorda Malfoye, který vypadal, jako by viděl kočku proměnit se v člověka a

začít požírat další kočky. Nazvat ten pohled zmateným jej ani zdaleka nevystihovalo.

„Skutečně byste...” řekl Lucius Malfoy pomalu. „Skutečně byste zaplatil sto tisíc galeonů, abyste zachránil jednu mudlorozenou holku.”

„Myslím, že v sejfu u Gringottů mám asi čtyřicet tisíc,” řekl Harry. Bylo to zvláštní, jak mu to *ještě pořád* způsobovalo větší vnitřní bolest než myšlenka na víc než padesátiprocentní riziko ztráty vlastního života při pokusu zničit Azkaban. „Co se týká těch dalších šedesáti – jaká tu přesně platí pravidla?”

„Částka bude splatná, až vyjdeš z Bradavic,” řekl starý kouzelník shora. „Ale bojím se, že lord Malfoy bude mít nad tebou jistá práva už předtím.”

Lucius Malfoy stál bez pohybu a mračil se dolů na Harryho. „Kým pro tebe je? Co pro tebe znamená, že bys zaplatil tolik, aby nedošla k újmě?”

„Je můj přítel,” řekl chlapec potichu.

Oči Lucius Malfoye se zúžily. „Podle zprávy, kterou jsem dostal, nedokážeš seslat patrona, a Brumbál to ví. Síla jediného mozkomora tě téměř zabila. Netroufl by sis osobně se vydat kamkoliv poblíž Azkabanu –”

„To bylo v lednu,” řekl Harry. „Teď máme duben.”

Oči Lucius Malfoye zůstaly chladné a kalkulující. „Předstíráš, že dokážeš zničit Azkaban, a Brumbál předstírá, že tomu věří.”

Harry neodpovídal.

Bělovlasý muž se trochu pootočil, aby čelil středu půlkruhu, jako by chtěl oslovit celý Starostolec. „Stahuji svoji nabídku!“ vykřikl lord Malfoy. „Nepřijmu dluh rodu Potterů jako platbu, ani za sto tisíc galeonů! Její krevní dluh vůči rodu Malfoyů zůstává!“

Opět se spustila vřava mnoha hlasů. „Hanebnost!“ vykřikl někdo. „Přiznal jste svůj dluh rodu Potterů, a přesto byste–“ a pak hlas zmlkl.

„Uznávám svůj dluh, ale zákon přesně vzato neříká, že bych jej musel přijmout jako vyrovnání,“ řekl lord Malfoy s temným úsměvem. „Ta dívka není s rodem Potterů nijak spjata, dluh, který mám vůči rodu Potterů, není jejím dluhem. A co se týká *hanebnosti* –“ Lucius Malfoy se odmlčel. „A co se týká hanby, kterou cítím za svou nevděčnost k Potterům, kteří pro mne tolik udělali –“ Lucius Malfoy sklonil hlavu. „Snad mi mí předkové odpustí.“

„Takže, hochu?“ zvolal zjizvený muž, usazený po pravé ruce lorda Malfoye. „Šup, běž zničit ten Azkaban!“

„Kéž bych to mohl vidět,“ řekl další hlas. „Budeš prodávat vstupenky?“

Netřeba podotýkat, že Harry si nevybral zrovna tento okamžik k tomu, aby se vzdal.

Ta dívka není s rodem Potterů nijak spjata -

Takřka okamžitě jasně viděl způsob, jak se s tímto dilematem vypořádat.

Možná by mu to trvalo déle, kdyby nedávno nemusel naslouchat značnému množství hovorů mezi staršími Havraspárkami a číst značný počet článků z Jinotaje.

I tak nicméně měl problém se s tím vyrovnat.

Tohle je šílené, řekla část Harryho, kterou okamžitě překřtil na Vnitřního kontrolora soudržnosti. Naše činy tady jsou naprosto nesoudržné. Napřed váháš méně, když bys měl za Hermionu riskovat ŽIVOT a pravděpodobně ZEMŘÍT, než když by ses měl rozloučit s hloupou hromadou zlata. A teď se snažíš vycouvat, když jde jen o svatbu?

SYSTÉMOVÁ CHYBA.

Víš co? řekl Vnitřní kontrolor soudržnosti. *Jsi trouba.*

Neřekl jsem ne, pomyslel si Harry. Řekl jsem jen
SYSTÉMOVÁ CHYBA.

Hlasuju pro zničení Azkabanu, řekl Nebelvír. Stejně se to musí udělat.

Velký, velký trouba, řekl Vnitřní kontrolor soudržnosti. Eh, kašlu na všechno, přebírám kontrolu nad naším tělem.

Chlapec se zhluboka nadechl a otevřel ústa -

V ten čas už Harry Potter zcela zapomněl na existenci profesorky McGonagallové, která tam po celou tu dobu seděla a výraz její tváře procházel celou řadou zajímavých změn, které ovšem Harry neviděl, protože se na ně nesoustředil. Bylo by příliš kruté říct, že na ni Harry zapomněl, protože ji nepovažoval za hráčskou postavu. Dalo by se o něco laskavěji říci, že profesorka McGonagallová

nebyla viditelně řešením kteréhokoli z jeho aktuálních problémů, a proto nebyla součástí vesmíru.

Takže Harry, který v tuto chvíli měl v krevním oběhu docela dost adrenalinu, se lekl a viditelně nadskočil, když profesorka McGonagallová s očima zářícíma nemožnou nadějí a s napůl zaschlými slzami na tváři vyskočila na nohy a vykřikla: „*Za mnou, pane Pottere!*“ a bez dalšího se vrhla po schodech, které vedly na dolní plošinu se židlí z tmavého kovu.

Chvilku to trvalo, než se za ní Harry rozběhl, a zabralo mu déle, než se dostal dolů, protože profesorka McGonagallová z poloviny schodů seskočila zvláštním kočičím pohybem a když přistála, trojice zaskočených bystrozorů už na ni mířila hůlkami.

„Slečno Grangerová!“ vykřikla profesorka McGonagallová. „Už můžete mluvit?“

A podobně, jako to bylo s profesorkou McGonagallovou, by se dalo v jistém smyslu říci, že Harry zapomněl i na existenci Hermiony Grangerové, protože Harry hleděl spíše vzhůru než dolů, a protože ji nepovažoval za viditelné řešení kteréhokoli z jeho aktuálních problémů. Nicméně nebylo vůbec jisté, a vlastně nebylo ani pravděpodobné, že by Harrymu jakkoli pomohlo si na Hermionu vzpomenout a pohlédnout na ni nebo se zamýšlet nad tím, co asi musí cítit.

Harry sešel ze schodů a spatřil Hermionu Grangerovou zblízka –

Bez přemýšlení, neschopen si v tom zabránit, zavřel Harry oči, ale už ji viděl.

Školní hábit kolem jejího krku, skrz naskrz promáčený slzami.

Zvláštní způsob, jakým uhýbala jeho pohledu.

A oko paměti a sympatie, které se nedalo zavřít a neumělo se dívat jinam, vědělo, že Hermiona právě vypověděla o nejhorší ostudě svého života před všemi vznešenými kouzelnické Británie a před profesorkou McGonagallovou, Brumbálem a Harrym; a pak byla odsouzena do Azkabanu, kde bude vystavena chladu a temnotě a svým nejhorším vzpomínkám, dokud se nezblázní a nezemře; a pak slyšela, že Harry se chystal dát všechny svoje peníze a ještě na sebe vzít dluh, aby ji zachránil, a možná za ni i obětovat svůj život

a to vše s mozkomorem kousek za zády

ještě nic neříkala...

„A- ano,“ zašeptal hlas Hermiony Grangerové. „M- můžu mluvit.“

Harry znovu otevřel oči a spatřil její obličej, který teď hleděl na něj. Nevypovídal nic o věcech, které si myslel, že by Hermiona mohla cítit, obličje nedokázaly vypovídat něco tak složitého, jediné, co obličejové svaly dokázaly, bylo zkroutit se.

„H- H- Harry, je- je mi, t- to-“

„Nemluv,“ navrhl Harry.

„I- I- líto-“

„Kdybys mě nepotkala ve vlaku do Bradavic, žádné

problémy bys teď neměla. Takže nemluv," řekl Harry Potter.

„Oba toho nechte," řekla profesorka McGonagallová svým přísným skotským přízvukem (bylo zvláštní, jak moc to pomohlo). „Pane Pottere, držte hůlku tak, aby se jí prsty slečny Grangerové mohly dotýkat. Slečno Grangerová, opakujte po mě. Na svůj život a magii –"

Harry udělal, jak byl žádán, a napřáhl hůlku vpřed, aby se dotýkala Hermioniných prstů, a Hermionin selhávající hlas řekl: „Na svůj život a magii –"

„Přísahám sloužit rodu Potterů –" řekla profesorka McGonagallová.

A Hermiona, aniž by čekala na další instrukce, ze sebe horečně vysypala ta slova: „Přísahám sloužit rodu Potterů, poslouchat jeho pána a paní, a stát po jejich pravé ruce, a bojovat na jejich příkaz, a následovat je kamkoliv půjdou, až do dne své smrti."

Všechna tato slova byla vyhrknuta jedním zoufalým dechem ještě než si Harry dokázal cokoliv pomyslet nebo něco říct, i kdyby byl dost velký blázen na to, aby je chtěl přerušovat.

„Pane Pottere, opakujte moje slova," řekla profesorka McGonagallová. „Já, Harry, dědic a poslední potomek rodu Potterů, přijímám tvoji službu až do konce světa a jeho magie."

Harry se nadechl a řekl: „Já, Harry, dědic a poslední potomek rodu Potterů, přijímám tvoji službu až do konce světa a jeho magie."

„A je to," řekla profesorka McGonagallová. „Dobrá práce."

Harry vzhlédl a viděl, že celý Starostolec, na jehož existenci zapomněl, na ně zírá.

A pak Minerva McGonagallová, která *byla* ředitelkou nebelvírské koleje, přestože ne vždy to z jejich činů bylo patrné, pohlédla vzhůru k místům, kde stál Lucius Malfoy, a řekla mu před celým Starostolcem: „Lituji každého bodu, který jsem vám při Přeměňování dala, vy nechutný malý červe.“

Ať už chtěl Lucius odpovědět cokoliv, byl utišen ťuknutím tyčky v Brumbálově ruce. „Ehm!“ řekl starý čaroděj ze svého pódia z tmavého kamene. „Toto sezení už se nám značně protáhlo, a pokud to brzy nerozpustíme, někteří z nás by mohli promeškat oběd. Zákon je v této věci jasný. O podmínkách úmluvy už jste hlasovali, a lord Malfoy ji teď nemůže legálně odmítnout. Protože jsme dalece překročili náš vyhrazený čas, já teď, v souladu s posledním rozhodnutím přeživších osmdesátého osmého Starostolce, odročuji toto jednání.“

Starý čaroděj třikrát ťuknul tyčkou z tmavého kamene.

„Vy blázni!“ vykřikl Lucius Malfoy. Bílé vlasy se mu chvěly jako větrem a obličej pod nimi měl bledý vztekem. „Myslíte si, že vám to tu dneska projde? Myslíte si, že ta holka může zkusit zavraždit mého syna a uniknout bez jediného škrábnutí?“

Ropuchovitá žena s růžovým makeupem, jejíž jméno už si Harry nepamatoval, vstala ze svého místa. „Proč, samozřejmě že ne,“ řekla s nechutným úsměvem. „Konec konců ta holka je *pořád* vražedkyně, a myslím, že ministerstvo bude její záležitosti bedlivě sledovat – bylo by nemoudré nechat ji jen tak trajdat po ulicích –“

V tuto chvíli už toho měl Harry dost.

Aniž by se namáhal dalším nasloucháním, Harry se na místě otočil a dlouhými kroky vyrazil směrem k –

Hrůza, kterou jen on mohl skutečně vidět, nepřítomnost barvy a prostoru, rána ve světě, nad kterou plul roztrhaný plášť, velmi nedokonale hlídaná pobíhající měsíční veverkou a třepotajícím se stříbrným vrabcem.

Jeho temná strana už si povšimla, když se rozhlížela po síni ve snaze najít něco, co by šlo použít jako zbraň, že nepřátelé byli dost pošetilí na to, aby do Harryho přítomnosti přivedli mozkomora. To byla skutečně mocná zbraň, kterou by Harry dokázal využít lépe než její údajní vládcové. V Azkabanu přišla chvíle, kdy Harry řekl dvanácti mozkomorům, aby se obrátili a zmizeli, a oni to udělali.

Mozkomoři jsou Smrt, a kouzlo Patronus se opírá o šťastné myšlenky na místě Smrti.

Jestli Harryho teorie byla správná, tato jediná věta byla dost na to, aby bystrozorské patrony rozpustila jako prasknutou mýdlovou bublinu a zajistila, že nikdo v dosahu jeho hlasu nedokáže seslat dalšího.

Zruším jejich patrony a zabráním seslání dalších. A pak můj mozkomor, letící rychleji než všechna košťata, políbí každého, kdo odhlasoval Azkaban pro dvanáctiletou dívku.

Tohle říct, abyste nastolili správná očekávání a počkali, až to lidé pochopí a zasmějou se. A pak vyřknout tu osudovou pravdu, a až by patroni bystrozorů zhasli a to jeho slovům dodalo váhu, mozkomor by ho poslouchal buďto kvůli Harryho výhrůžce zničením, nebo kvůli tomu, že pak by lidé

prázdnotu bez myšlenek očekávali. Ti, kdo se snažili o kompromis s temnotou, by jí byli pohlceni.

To bylo druhé řešení, které mu jeho temná strana navrhla.

Nevšímaje si nádechů za sebou, Harry prošel polem patronů a přišel jen na krok od Smrti. Její neskrývaný strach kolem něj bouřil jako vír, jako by se nořil do vody, stahované do odpadu nějaké ohromné vypouštěné vany; ale když už falešní patroni nadále neovlivňovali úrovně, na kterých se mohli ovlivňovat, Harry mohl dosáhnout na mozkomora, stejně jako mozkomor na něj. Harry se díval přímo do vtahujícího prázdna a -

Země mezi hvězdami

jeho triumf při zachraňování Hermiony

skutečnost, jejímž jsi stínem, jednoho dne přestane existovat

Harry vzal všechny stříbrné emoce, které vyživovaly jeho patrona, a *nacpal* je do mozkomora. Očekával, že stín smrti před ním bude prchat -

- a jak to udělal, švihnul rukama vzhůru a vykřikl: „Baf!”

Prázdnota ucukla od Harryho pryč a natlačila se na tmavý kámen za sebou.

V síni bylo děsivé ticho.

Harry se otočil zády k prázdnotě a podíval se nahoru, kde stála ropuší žena. Pod růžovým makeupem úplně zbledla a její pusa se otevírala a zavírala jako u ryby.

„Mám pro vás tuto jedinou nabídku,“ řekl Chlapec-který-přežil. „Nikdy se nedozvím, že jste se pletli do věcí mých nebo mých blízkých. A vy nikdy nebudete muset zjistit, proč se mě bojíte nezničitelné, duše požírající monstrum. Sednout a mlčet.“

Ropuší žena beze slova klesla na svou lavici.

Harry se podíval dál nahoru.

„Hádanka, lorde Malfoyi!“ vykřikl Chlapec-který-přežil napříč celou Nejstarší síní. „Vím, že nejste Havraspár, ale stejně na to zkuste odpovědět! Co ničí temné pány, děsí mozkomory, a dluží vám šedesát tisíc galeonů?“

Lord Malfoy byl na okamžik zaskočen a jeho oči se mírně rozšířily. Pak jeho obličej opět nabral svůj klidný pohrdavý výraz, a jeho hlas chladně odpověděl: „Vy mi otevřeně vyhrožujete, pane Pottere?“

„Já vám nevyhrožuji,“ řekl Chlapec-který-přežil. „Já vás děším. Je v tom rozdíl.“

„Stačilo, pane Pottere,“ řekla profesorka McGonagallová. „Už tak přijdeme pozdě na odpolední Přeměňování. A pojďte sem za mnou, pořád děsíte toho nebohého mozkomora.“ Otočila se k bystrozorům. „Pane Kleinere, mohl byste?“

Harry k nim přešel zpátky, zatímco oslovený bystrozor se pohnul vpřed a přitiskl krátkou tyčku z tmavého kovu k tmavému kovu židle a zamumlal nesrozumitelné slovo.

Řetězy se odplazily pryč stejně hladce, jako se objevily, a Hermiona ze židle vyrazila jak nejrychleji mohla, a několik kroků napůl běžela a napůl kulhala.

Harry natáhl ruce –

– a Hermiona napůl skočila a napůl spadla do náruče profesorky McGonagallové, kde začala hystericky vzlykat.

Pff, řekl hlas uvnitř Harryho. Skoro jsem myslel, že jsme si to zasloužili.

Ale sklapni.

Profesorka McGonagallová držela Hermionu tak pevně, že byste si mohli myslet, že jde o matku, která objímá svoji dceru, nebo možná vnučku. Po chvíli se Hermionino vzlykání zpomalilo a pak zastavilo. Profesorka McGonagallová náhle změnila postoj a chytila ji pevněji; dívčiny ruce teď bezvládně visely a její oči byly zavřené –

„Bude v pořádku, pane Pottere,“ řekla profesorka McGonagallová mírně Harryho směrem, aniž by se na něj podívala. „Jen potřebuje pár hodin na lůžku u madam Pomfreyové.“

„Dobrá tedy,“ řekl Harry. „Dostaňme ji k madam Pomfreyové.“

„Ano,“ řekl Brumbál, který právě sestoupil z dolního konce schodů z tmavého kamene. „Pojďme všichni domů.“ Jeho modré oči se upíraly na Harryho, tvrdé jako safíry.

Lordové a ladies Starostolce opouštějí své dřevěné lavice úplně stejně, jako přišli – dost nervózně.

Valná většina si myslí ,Mozkomor se bál Chlapce-který-

přežil!'

Někteří bystřejší už se podivují nad tím, jak to ovlivní delikátní rovnováhu moci ve Starostolci – jestli se na herní desce objevila nová figurka.

Téměř žádní nepřemýšlejí nad něčím jako ‚jak jen to dokázal?‘

Toto je pravda o Starostolci: mnozí jsou vznešení, mnozí jsou bohatými obchodními magnáty, pár dalších získalo své postavení jinak. Někteří jsou hloupí. Většina je mazaná ve světech obchodu a politiky, ale jejich mazanost je omezená. Téměř žádní nemají za sebou cestu mocného kouzelníka. Nečetli prastaré knihy, nezkoumali prastaré svitky, nehledali pravdy příliš mocné, než aby byly sdíleny jinak než skryté v hlavolamech, nehnali se za skutečnou magií ve stovkách fantastických báček. Když se nedívají na smlouvy o dluhu, všichni mazanost hází za hlavu a dopřávají si odpočinek u pohodlných nesmyslů. Věří v relikvie smrti, ale také věří, že Merlin bojoval s děsivým Totorem a uvěznil Ree. Vědí (protože i to je součástí známé legendy) že mocný kouzelník se musí naučit rozlišit pravdu mezi stovkami uvěřitelných lží. Ale nenapadlo je, že by se o to mohli pokusit oni sami.

(Proč ne? Vskutku, proč by se kouzelníci, kteří se díky dostatečnému postavení a moci mohou věnovat téměř čemukoliv, nemohli rozhodnout strávit své životy bojem o lukrativní monopol na dovoz inkoustu? Ředitel Bradavic by to těžko viděl jako otázku; samozřejmě že by většina lidí neměla být mocnými kouzelníky, stejně jako by většina lidí neměla být hrdiny. Profesor obrany by mohl dlouze a cynicky vysvětlovat, proč jsou jejich ambice tak triviální; pro něj to taky není něco k zamyšlení. Jen Harry Potter, přes

všechny knihy, které přečetl, to není schopen pochopit. Pro Chlapce-který-přežil se životní rozhodnutí lordů a ladies zdají nepochopitelné – nejsou tím, co by udělal dobrý člověk, ale ani tím, co by udělal zlý. Který z těch tří je nejmoudřejší?)

Ať už je za tím jakýkoli důvod, většina Starostolce nikdy nekráčela stezkou, vedoucí k mocné magii. Nesnaží se najít to, co je skryto. Pro ně neexistuje nějaké *proč*. Není žádné vysvětlení. Není žádná kauzalita. Chlapec-který-přežil, který už beztak byl na půli cesty do magisteria legend, tam teď byl naplno povýšen, a je strohým faktem, jednoduchým a nevysvětleným, že Chlapec-který-přežil děsí mozkomory. O deset let dříve se dozvěděli, že roční chlapec porazil nejděsivějšího temného pána jejich generace, možná nejhoršího temného pána vůbec, a to také prostě jen přijali.

Takové věci se nemají zpochybňovat (vědí nějakým nevysloveným způsobem). Pokud nejhorší Pán zla v dějinách konfrontuje nevinné dítě – jak by jím mohl *nebýt* zničen? Vyžaduje to rytmus příběhu. Máte aplaudovat, ne vstávat ze sedadla v hledišti a ptát se ‘Proč?’ Taková je přece povaha příběhu – Pán zla je nakonec poražen malým dítětem. A jestliže se to chystáte rozebírat, ani do toho divadla nechodte.

Ani je nenapadne zpochybňovat použití podobného uvažování na události, které právě na vlastní oči viděli v síni Starostolce. Vlastně si nejsou vědomi toho, že uplatňují příběhové uvažování na skutečný svět. A že by měli zkoumat Chlapce-který-přežil podobně pečlivou logikou, jakou by použili při domlouvání politické aliance nebo obchodních smluv – jaký mozek by se snažil o něco *takového*, když má co dočinění s postavou z magisteria legend?

Ale na těch dřevěných lavicích jsou usazeni i tací, kteří tímto způsobem *neuvažují*.

Jsou tu jistí členové Starostolce, kteří opravdu pročetli napůl rozpadlé svitky a naslouchali zkazkám o věcech, které se přihodily bratrovi něčího bratrance, ne pro zábavu, ale proto, že to brali jako součást své cesty za mocí a pravdou. Noc v Godrikově dole, jak ji popsal Albus Brumbál, mají poznačenou jako neobvyklou a potenciálně důležitou událost. Podivují se nad tím, proč se to stalo a zda se to vůbec stalo – a pokud ne, proč by měl Brumbál lhát.

A když jedenáctiletý kluk povstane a pronese “Luciusi Malfoyi” ledově dospělým tónem, a pokračuje slovy, které by člověk od prváka v Bradavicích jen těžko očekával, nedovolí tomuto faktu rozplynout se do legend a divadelních her.

Označí si to jako vodítko.

Přidají si to na seznam.

A ten seznam začíná vypadat poněkud znepokojivě.

A už vůbec tomu nepomáhá, když ten chlapec vykřikne „Baf!” na mozkomora, jehož rozkládající se tělo se poté přitiskne k nejbližší zdi a jeho strašný, sluch zraňující hlas zachrčí: „*Ať toho nechá.*”

[<< 80. Kapitola, Tabu za tabu, část 2. Efekt rohů - Starostolec, část 1.](#)

[82. Kapitola, Tabu za tabu, závěr - Starostolec, dohry, část 1. Mysláčka >>](#)

Tato kniha už je k dispozici celá, ale odkazy na samostatné kapitoly najdete na stránce <https://archetypal.cz/2018/hpamr-kniha-ctvrta/>.
Momentálně vychází pátá kniha, seznam přeložených kapitol je na stránce <https://archetypal.cz/2021/hpamr-kniha-pata/>.

Nejnovější verze všech vyšších knih #HPaMR ke stažení najdete na stránce <https://archetypal.cz/HPaMR>